

ARBÚCIES 12 DONES 13 BRUIXES

L'enaiguament no es pot dir que sigui una malaltia, sinó una mena de melanconia que ni el metge no pot guarir. Es diu que només poden estar-ho les dones i la mainada. Per saber si una persona està enaiguada, s'han de tirar unes quantes gotes d'oli en un plat ple d'aigua, l'enaiguada ha de mirar fixament dins del plat i si les llunes d'oli es trenquen és que ho està.

Una vegada se sap que la tristor(o gelosia en la mainada) es deguda a l'enaiguament, hi ha alguns remeis casolans a fer.

Un d'ells és:

-Fer novena(nou dies), fent amb el dit polze unes creus al front i a cada ull mentre es diu l'oració:

Tres són qui t'han hi pres,
tres són qui et "curaran",
Pare, Fill i Esperit Sant,
si t'han hi pres el matí,
valga'm Déu i Sant Martí,
si és el migdia,
valga'm Déu i la Verge Maria,

si és el vespre,
valga'm Déu i Sant Silvestre.

Per practicar aquest remei cal creure el que es diu a l'oració.

Un altre és:

Anar a la riera i tirar una pedreta a l'aigua el primer dia, dues el segon, tres el tercer i així fins arribar al nové dia, -mentre, la persona que acompanya diu:

Aigua del riu,
aigua corrent,
treu aquest nen de l'enaiguament.

També n'hi ha un altre que potser us agrada més: matar una gallina negra i fer-la bullir força estona fent un suc ben espés, (encara que no quedi del color de les plomes tant li fa), llavors beure'n fins que es quedi tan associat que surti per les orelles. D'aquest no cal que en feu novena, segur que ja no estarà més enaiguat.

QUATRE BRUIXES

LES FURES TAFANERES

Si ens fixem, a Arbúcies cada casa té un renom (motiu); n'hi ha de tots colors: animals, defectes físics, oficis, colors, etc.

Aprofitant el curset de català, hem tafanejat per les cases per desenterrar el seu origen i n'hem tret el que segueix.

Ho encetem amb els que fan referència als animals:

A CAN MERLA: ens han explicat que en "aquell temps" quan acabaven de fer una casa de pagès, li donaven el nom del primer ocell que s'hi apropava. Ells van sentir una merla i ja van quedar batejats.

Així, a tota la gent que hi ha viscut se'ls hi ha enganxat el renom, i quan han baixat a viure al poble, la nova casa també l'ha agafat.

El mateix cas el trobem a: CAL CUCUT, CAL GAIG, CAL RUPIT i a CA L'OCELL(aquests no hi devien entendre gaire).

CAN SARDINA:

L'avi de Can Sardina, de jove, anava a festejar una noia de "Can Marc" i una vegada, tornant del poble, va decidir arribar-s'hi, però abans va deixar el farcell penjat en una olivera. Un home que el va veure, va xafardejar el farcell i, veient que hi portava sardines el va motejar així, i d'aquesta feta sempre més se n'ha dit a "Can Sardina".

Vet aquí un cas tot curiós:

Era guarda forestal, i com que gairebé feia vida enmig del bosc, ell mateix es va buscar un renom que li fos adient. I mireu quin li va agradar: EL SENGLAR